

אהרזן כהן

בן שמעון זרמונד
נולד ביזם ט"ו ניסן
תשט"ו 7.4.55
נפל ביזם ז' תשרי
תשל"ד 6.10.73
מ.8.2184044

אהרון, המכונה אורי מתוך חיבה, נולד וגדל בטבריה. את חינוכו היסודי קיבל בבית הספר הממלכתי ז' שבשכונ ד'. מוריו ציינו אותו כנער מוכשר, תוסס מלא חיים. "היה בו משהו", אומרים הם, "מין חיוך שובבני וברק בעיניים, שכבש את לב חבריו ומוריו".

עם סיום למודיו היסודיים, עבר אורי ללמוד בקיבוץ מחניים, מתוך מטרה לגבש לו קו לקראת חיו בעתיד.

במאי 1973 התגייס אורי לצה"ל. היתה לו אפשרות לדחות את מועד גיוסו, אך מתוך אמונה שצה"ל זקוק לכוחות רבים ככל האפשר, סרב בתוקף לדחות את מועד גיוסו. ואמנם - זמן קצר לפני פרוץ מלחמת יום הכפורים, הגיע אורי אל גדודו. מיד התודע אל חבריו כאורי השובב, החביב, העליז, כפי שהעידו עליו גם דברי המורים שלו בימי נעורו - "תלמיד שובב היה, (כותבת עליו המורה לאנגלית), אך שובבותו מלאת טעם היתה. עם הצלצול רצים היו אחריו, חבריו לכתה, כעדר אחר הרועה. את חוש ההומור, שהיה בו, ידע לנצל בצורה נאה בהתאם לתנאי הסביבה". מה בבית-הספר כך, גם בצבא כך. והרי דברים, שנכתבו ע"י חבריו ומפקדו לענף האפסנאות, ככתבם וכלשונם: "בת צחוק עליזה לא משה משפתי ותמיד היה נמרץ ומלא חיים. הוא היה ספורטאי מעולה והתמצא בכל ענפי הספורט בהם עסקנו. תמיד חייך, אף בשעות הקשות שלו, ומעולם לא נראה עצוב או עצבני. תמיד ידע למצוא חן בעיני מכיריו. הוא בצע את כל תפקידיו ללא דופי ובצורה מעוררת כבוד.

"אורי" התחבב על כלנו. הוא אהב את החיים כמות שהם, את השקט ואת הרעש, את הטוב ואת הרע שבהם. אורי אהב את הכל והכל אהבו אותו". ומה צר, שהנה באה המלחמה הנוראה, וקפחה את רינת חיו בעצומו של יום הכפורים, בחזית סיני.

לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב טוראי.

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בטבריה.

מאחזת יום הכיפורים

מאחזת יום הכיפורים החלה בליל האוקטובר 1971 ברחוב פאריז ומצבים יתקבו המפתיע את כוחות צה"ל האזן והסיע עוצמת ההתקפה העמידה את מדינת ישראל בפני אחד האתגרים החמורים בתולדותיה. מאז מאחזת ששת-המים. בשלהי ה'ש"ז של המאה ה-19 הצליחו המצרים לכהן ראש גשר הסיוע למצבם אתגרת סטאל, בזאת הצליח הצבא הסורי להשתלט על יתכן כיכר מן השלח שהיה הידוי צה"ל. המצרים צלחו את התעלה מצריה. התקפות הנגד של צה"ל נכשלו בשל זה הידוי המצרים שהצליחו להעביר טנקים ממצבם אתגרת. הצוות התעלה המצריה הייתה כהרה. על כוחות צה"ל היה אבאם והצולל התקפות שיכון מצריה. בליל 15-16 האוקטובר הצליח צה"ל בהתקפת הנגד, לה-גדל האוקטובר בליל מסדין ימין שני הארמיות-מתח שני גשרים על התעלה והקים טוט גשר ממערב לה. עד תום הקרבות הצליח צה"ל להעביר אל המערה אתגרת יותר משני אוגדות משוריינות וכיתו את כוחות מצרים. המצב זה הסכימו המצרים להפסקת קרבות מחשש להתמוטטות כלכלית והבן לנתימה המאחזת. גם ישראל ואם מצרים יצאו ממאחזת זו בהרשעת לבחון, ישראל הוכיחה כי גם מאחזת שהיה היא מלפניית מסופלית היא אהדוא את הכוחות של מדינות ערב. המאחזת זו ישראל אכזבה בחושים רבים שנפצו אמצע אהבת המלחמה שנתחמו על היבטים המאחזת ואמצו איתנים מזה האויב, בחורים שצד עתה נלכדו (הנה היא טיפס עלו קרובים).

כהן אהרון

אהרון הגיע לגדוד זמן קצר לפני המלחמה ומשום מה דבק בו כנוי החיבה "אורי". כך קראו לו כולם.

בת צחוק עליזה לא משה משפתיו ותמיד היה נמרץ ומלא חיים. הוא היה ספורטאי מעולה והתמצא בכל ענפי הספורט בהם עסקו. תמיד חיך אף בשעות הקשות שלו ומעולם לא נראה עצוב או עצבני. תמיד ידע למצוא חן בעיני מכיריו. הוא בצע את כל תפקידיו ללא דופי ובצורה מעוררת כבוד.

"אורי" התחבב על כלנו. הוא אהב את החיים כמות שהם, את השקט ואת הרעש, את הטוב ואת הרע בהם. אורי אהב את הכל הכל אהבו אותו.

כחבריו לענף אנו מרגישים בחסרונו במאד מאד.

א תה אלהת את באם.

ה"ת תלסס נלא ת"י.

ר הים הסתכלו עזים בהערכה

ר לבקן ממק אמינה אלה.

ר מצאת בתק חדרת מכיך.

כ באה עפני עכא.

ה תלצתה אמשימה ומצאת מותק בה.

ר לכ"ר אלתק אלהיון, לכ"ר הלאה עכא.

יזכר

עם ישראל אתבנן ובעתיו
חילי צבא ההגנה לישראל
הנאמנים והאמיצים אשר חרפו נפשם
במלחמות ישראל

יזכר ישראל דיתבון בזרעו ויאל על ציו
העלומים יחמדת הגבורה וקדושת
הרצון ומסירות הנפש אשר נספו
במערכות הכבוד
יהיו גבורי הדור והנצחון חתומים
בלב ישראל לדור ודור.

לפני המלחמה יש לכל אחד ואחד תוכנית
איומים, אחרי המלחמה מתחילים לפרסם
את החוק, אולם לא רק החוק של פול
אבל חוקי ענין אלא גם ביטחון החוק
של אותם החוקים שכל עתה נאלץ להנהיג
הם אינם עוזב חיים וצורה חוקה כפולה המלאה ענין
ואין צריכים לזכור שכל שאני ואני חיים זה הזכות אותם החוקים שחופו
נפשם למען המולדת היה. מי יתן והארץ תפקיד עשר
(אם יהיו עוזב למלחמות).

סימל דגל מדינת ישראל

א/הרון האל צאיר
החתונה של השלמה

אנחנו מוכרחים לעבוד בפרך,
לדבק בערכים, לינוק מן
השורשים העמוקים של היהדות
ולא לשאול עד מתי.
לתת את הכל, את הלב
את הטמקה את החיים
בעביל המדינה.

קאז צב היה מושט בתק עיבא של
א/הרון לניש רבא עמא אקוחר.

מסיבת הר-המנוח
של א/הרון אחריו
מפארת.

זהר גבוותם יעמיד לעד

"...סמייים מעין עד ואולי כסתרם גם מעצמם, הם היו תביים
בכפיר ישראל אלה גבי תעם ויפעה, גבורה ואהבה, רוח ועוז.
נאוצי רין לאמהות נבלה מעץ מענם, נבבוא רעז והדול רבני
והמכריו, דרכו הערדים עז ומעל עקרת והזולת נהר דתם הטאור.
ומייהם הפורחים נהדעו באבם - וכבה זר עלותיהם - למען קוממיות
ישראל. אפס גזור גבוותם יעמיד לעד, ותפארת חייהם המקצרים
ועבויק לדורות הבאים".

דוד בן הוריק.

מה אבוק..

מה אבוק לו, במה יבוק
זה היכד, שאל המלאך.
ובך לו חיון שמעוד סור.
ובך לו עינים גדולות ורואות,
לחפש בן נג פרח וחי ועפור,
ולב להרהיץ ב את כל המראות.
מה אבוק לו, במה יבוק
זה הנער, שאל המלאך.
ובך לו רגלים לרקד עד אינסוף,
ונפש לשכר בה את כל הלחנם,
ויד האוספת צדפים עלי חוף,
ואזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אבוק לו, במה יבוק
זה העלם, שאל המלאך.
ובך כי ידיו הלמוחות בפרחים
יצאו הם לנגד את עצמת הפלדה,
ורגליו הרוקדות את מטע הדוכים,
ועפתיו השורות את מקצב הפקודה.
מה אבוק לו, במה יבוק
זה הגבר, שאל המלאך.
כתת לו כל שאפס לו לתת,
שיר וחיון ורגלים לרקד,
ויד מעודנת ולב מדטט -
ומה אבוק לו עוד ?
מה אבוק לו, במה יבוק
זה היכד, העלם הון ?
הנער הזה עבטו הוא מלאך,
לא עוד יסטהו, לא עוד נבוכ.
אלהים, אלהים, אלהים !
לו אך ברכת לו - חיים.

את אורי אקלס לא אשכח, מיטלע י נרצח אורי.
 יאן כמחה שיוטע בחלומות, בעריות.
 צוכר אורי נאחטיקט נא פאר עם הצדקות של הילד
 השובב, שאהבן אשחק, תמיד אהב אסר
 את תעלולי הכיתה עם חבריו, אהב את כולם.
 אהב אצחק, אהב אשחק שחמט, אהב אצחק.
 צמות חיה.

ביתן וביתן נולד אורי נשיר כמחה חיה וזאנא חמשה
 שנים.

תחילתו שבמחנה, אהב אשחק חיה וזאנא חמשה.

הכרע הנכסף אחרי
 האילנות ההשבעה.

פוס בחומים / בקורה מורכבית.

כל האמירות הנחבטת וצביון,

כאמרת אתה שזה יהיה,

אם זה מר השדר, הנשאים עיניהם אליו המחר.

כבר עלה ובה נחלה :

אילני באתחת סתם שמים,

אינני חולקת סתם חלוצים,

כי חתק איתו יוצאים העשרות, לשפכא וצורחים קצת גאונים.

אָרױם אַזאַ שטאַט

מן הקדמה לא יראה קצרה,

הנה אלה הם כל ייחוסים,

למחמם אם צבים והשקמים,

שלם באותה הן הקצנים,

88 מצבת המלחמות של מלחמת קדש.

ה'תשנ"ח ע"פ חשבון

לכם וכן גם - אתם הייתם !

לשם אחרות הכול, תלשים אלזה בראש.

אלם מנחת הים, תוסיפו עלי מצותם.

זה אכא זבת קדמו הילום.

כ' יוצאת את ארץ קדש ויהי שורה, מאה שנים מאת שנים.

ד' חסדן ס'ל

וייחזקו כל ימי חייך

• K3NK PC אל פ/כס יחולות

במשך אותה תקופה ואני מנסה לשחזרה כלכלתי,
היה זה מחורן וכשני, שופך מלך וחסידים נאמנים, ומטאן
אפליים האין יופי התנאים שלם מלין, לשמו מטאן עצמית זקנון
היהם. אך השיחות אנטיביטאליות אתה היה שופך את נפשו
אפני ואני השקט והסובלנות הקטנתו אבהו והשתפפתי עלבן את
סגרת חלו.

אהבה וחביה היה הן חמו, היה בו מלפני "שכח את
זה התאווים והאומימם וזה, חיון שובני, תמיד ניוון
אניו, ואפילו אפילו ברתמא, נאצית זאת ואפסידס אלו.

אחרי אלוה חולד

את פיקר מלך הקדחת - את חיון

ואתה רק פרת

אולי! לא אשלו היה הקדחת

הייתה לא הייתה - כולם יאפדים בלתי

לא לבית אשמן את הכי אלק היום הכפארים

לא חשית את אפגאנוה-אפגאנוה אלק

שכאילו ככה אלק נהא זה זה את אלק - אפגאנוה!

אולי!

קשה אשכח את אותם ימי ורגות

בשחקנו היחה הכפאנו ואלה הכפאנו אפגאנו.

את אותם ימים שהשתוללו אלק, הפאנו אפגאנו

ואפגאנו "הפגאנו".

את פיאם שהנו והרגנו זה זה ואלה אפגאנו

אפגאנו "הפגאנו".

נחמה זהבית התקופה שפני פיאם, שהה שפגאנו

כל כולנו במשך השמאל והנחמנו אפגאנו זה זה

אפגאנו פחית כמו יאן אלק כחוקם ויפה ואלה

מה אפגאנו אפגאנו אפגאנו

.... היית רק פרת

חברך נחמ.

צבא הגנה לישראל

השלישות הראשית
לשכת השליש הראשי
טלפון 215159
סימנור: קד-50-100
ז' שבט תשלד
30 ינואר 1974

לכבוד
בהן ריימונד ושמעון
שכון ד' 855/4
טבריה

הורים יקרים,

הנדון: העלאה בדרגה -
2184044 טוראי בהן אהרון ז"ל

בנכם אהרון שנפל בעת מלוי תפקידו, הועלה לדרגת
רב - טוראי.

קבלו נא חודעה זו כבשוי נוסף לרחשי הכבוד והיקר
של צה"ל כלפי בנכם שהקריב את חייו במערכה על
קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבלכם הכבד.

מתחיהו ניב, אלוף משנה
השליש הראשי

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, כג' באדר תשל"ד

משפחת כחן היקרה,

אין נחומים על אבדן היקר מכל, ויודע אני שאין בכוחן של מלים לחמיג את חכאב וחצער. כותב אני אליכם כי אבל אני יחד עמכם ומשתתף בצערכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקיריה שנפל במערכה. אהרן ז"ל נמנה עם הגבורים ששלמו בחייתם על הגנתנו, ושמו ייחרת בדברי הימים על עמנו הרצופים מאבק על קיומו.

הפילת כולנו היא, שמלחמת יום הכיפורים שנכפתה עלינו, ואשר תבעה קרבנות כה רבים, הביא בעקבותיה את השלום המיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכה לראות מדינת ישראל שלוהה ובוסחת שלא הדע עוד מלחמות - ותהא זו גם נחמתכם.

שלכם בהוקרה,

אריה קציר

כהן, אהרן

אהרן, בן רמונד ושמעון, נולד ביום ט"ו בניסן תשט"ו (7.4.1955) בטבריה. הוא למד בבית-ספר יסודי בטבריה, ואחרי-כן המשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון בקיבוץ מחניים. לאחר שסיים שתי שנות לימוד, הפסיק את לימודיו והחל לעבוד בעיר הולדתו כמסגר-רתך. אהרן היה תלמיד עירני ומוכשר, אהוב על מוריו ועל חבריו. הוא ניחן בתפיסה מהירה ונחל הישגים מרשימים כאשר שקד על תלמודו. הוא היה שובב, אך אפילו מוריו

סלחו לו על שובבותו בזכות קסמו האישי הרב. תמיד היה מחייך וצחוקו העליז הדביק את הכל. הוא היה תוסס ונמרץ, ראש ומנהיג לבני גילו בבית-הספר ובשכונה. מנעוריו היה חבר בתנועת "השומר הצעיר" ונטל חלק פעיל בכל פעולותיה. אהרן היה חובב ספורט והצטיין בענפי אתלטיקה שונים. הוא ניחן בכישרון לציור ואהב לצייר בשעות הפנאי. מאז ומתמיד היה בן נאמן ומסור להוריו ודואג למשפחתו.

אהרן גויס לצה"ל במחצית מאי 1973 והוצב לחיל-התותחנים. לאחר סיום הטירונות נשלח להשתלמות בקורס נהגים, אך לא הגיע לסיומו בגלל פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. בצבא דבק בו כינוי-החיבה אורי – וכך נקרא בפי כול. כשפרצה המלחמה הגיע אהרן עם גדודו לחזית תעלת-סואץ. ביום-הכיפורים, "בתשרית-של"ד (6.10.1973) נפגע בהתקפה אווירית ונהרג במקום. תחילה הוכרז כנעדר ולאחר שנתגלתה גופתו, הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בטבריה. השאיר אחרינו אב, אם, שני אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

חבריו ליחידה הוציאו לאור חוברת לזכר חללי היחידה. וכך כתבו על אהרן: "...אורי' התחבב על כולנו. הוא אהב את החיים כמות שהם – על הטוב ועל הרע שבהם. הוא אהב את הכול – והכול אהבו אותו".